

עמ"ת 8508/11/17 - עופר קובר, ליאור בן סימון, איל עזיזה, שרון אדרי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

17 דצמבר 2017

עמ"ת 8508-11-17 קובר(עציר) ואח' נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופט עמי קובו
העוררים

1. עופר קובר (עציר)
2. ליאור בן סימון (עציר)
3. איל עזיזה (עציר)
4. שרון אדרי (עציר)

נגד
המשיבה

מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ העוררים 1 ו-2 - עו"ד רוזין

ב"כ העוררים 3 ו-4 - עו"ד קהן

ב"כ המשיבה - עו"ד אבי שגב

העוררים הובאו על ידי שב"ס

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלום בראשון לציון (כב' השופט גיא אבנון) אשר קבע כי קיימות ראיות לכאורה בענינם של העוררים בכפוף לחולשה מינורית ובהמשך לכך קבע עילת מעצר והורה על מעצרו של העוררים 1, 3 ו-4 עד תום ההליכים כאשר בנוגע לעורר 2 הורה בית המשפט קמא על מעצרו בפיקוח אלקטרוני.

עיקר המחלוקת מתייחסת לסוגיית הראיות לכאורה בנוגע להחלטת בית המשפט קמא מיום 24.10.17.

לטענת ב"כ העוררים, שגה בית המשפט קמא כאשר קבע כי מדובר בחולשה מינורית בלבד.

עמוד 1

לטענתם, ראיות המשיבה מתבססות על מודיעה אשר לא מסרה הודעה במשטרה ולא נחקרה ובנסיבות אלה, הדברים שמסרה למוקד 100 אינם בגדר ראיה קבילה ולא ניתן להגישם כראיה לאמיתות התוכן. עוד חלקו ב"כ העוררים על השימוש שעשה בית המשפט קמא בחזקה תכופה ובאופן שבו שיקלל בית המשפט קמא את עוצמת הראיות.

ב"כ העוררים טענו אף לשיהוי במעצרו של העוררים ולאפליה מול אדם אחר אשר נגדו לא הוגש כתב האישום.

ב"כ המשיבה חולק על הטענות וסבור כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת האשמה אף ללא חולשה ראייתית כלשהי ולאור עוצמת העילה ראוי היה אכן להורות על מעצרו עד תום ההליכים.

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בטיעונים הכתובים, בהחלטת בית המשפט קמא ובראיות לכאורה, סבורני כי דין הערר להידחות.

בכל הנוגע לגרסתה של המודיעה, אכן מדובר במי שדיווחה למשטרה למוקד 100 בזמן ביצוע העבירה על הדברים שאותם היא רואה באותו זמן. המודיעה סירבה להגיע לתחנת המשטרה ולמסור הודעה מסודרת ואולם ממזכר שנערך בשיחה עמה ביום 3.10.17, מסרה המודיעה פרטים נוספים וחזרה על עיקרי הדברים.

כאמור לעיל, טענתה המרכזית של ההגנה הינה שהדברים אינם קבילים, הואיל והמודיעה לא הגיעה לתחנת המשטרה ולא מסרה הודעה כמקובל. סבורני, כי בשלב זה של ראיות לכאורה, אין מקום לקבוע שמדובר בראיה בלתי קבילה. על פי סעיף 9 לפקודת הראיות, עדות על אמרה שנאמרה בשעה שנעשה, לפי הטענה, מעשה עבירה, או בסמוך לפניו או לאחריו, והאמרה נוגעת במישרין לעובדה השייכת לעניין, תהא קבילה אם אמר אותה אדם שהוא עצמו עד במשפט. כלומר על פי סעיף 9 לפקודת הראיות, ובכפוף לכך שהמודיעה, שהיא עדת תביעה, תתייצב בבית המשפט, הרי הדברים שמסרה למשטרה, הינם לכאורה בגדר ראיה קבילה.

יתר על כן, מדובר במי שמסרה גרסה במשטרה ומכאן ככל שתתייצב לעדות, איני סבור שלא ניתן יהיה לחקור אותה בחקירה ראשית ולקבל את גרסתה ולו בנוגע לדברים שמסרה במשטרה.

אף אם הדברים שנמסרו למשטרה, לא נמסרו בגדר הודעה, אלא בדרך אחרת כגון בשיחה למוקד 100, לא ניתן בשלב זה של ראיות לכאורה לקבוע שהדברים אינם קבילים.

מובן הדבר כי אם המודיעה בסופו של דבר לא תתייצב לעדות, יהיה בכך כדי להצדיק בקשה לעיון חוזר מטעם ההגנה.

בכל הנוגע לסוגיית החזקה התכופה, טענה ההגנה כי השימוש שעשה בית המשפט בחזקה אינו נכון וזאת בשים לב לכך שלא נתפס דבר וסמיכות הזמנים הינה בין מועד שבו נצפו העוררים במקום אחד לבין האופן שבו המודיעה צפתה בהם במקום אחר.

סבורני, כי סמיכות הזמנים והמקום בין המועדים השונים, יש בה כדי לבסס תשתית ראייתית במובן של ראיות נסיבתיות נגד המשיבים וזאת בין אם הדבר יהיה במסגרת של חזקה תכופה לבין בהסתמכות על ראיות נסיבתיות באופן כללי ללא צורך בשימוש באותה חזקה. ממילא מדובר בחזקה שאין בה כדי להעביר את נטל ההוכחה אל ההגנה.

בנסיבות אלה, קיימות ראיות נסיבתיות להוכחת האשמה.

בכל הנוגע לעוצמת הראיות, הרי שבהתבוננות כוללת על התיק ובשים לב לכך שלא קיימות ראיות ישירות ותוך שקלול מלוא טענות ההגנה בהקשר זה, סבורני כי קיימת חולשה ראייתית קלה בעוצמת הראיות.

נתתי את דעתי אף לטענת השיהוי והאפליה ואולם לא מצאתי כי יש בכך כדי לשנות מן ההחלטה.

בכל הנוגע לעילת המעצר, הרי שקיימת עילת מעצר של מסוכנות. מדובר בעבירה של התפרצות לדירה אשר לכאורה בוצעה באופן מאורגן. מסוכנותם של המשיבים נלמדת אף מעברם הפלילי המכביד של משיבים 1, 3 ו-4. בכל הנוגע למשיב 2, הרי שאין לחובתו הרשעות קודמות.

כידוע, קיימת מקבילית כוחות בין עוצמת הראיות לבין עוצמת העילה. במקרה דנן, כאשר משקללים את החולשה הראייתית הקלה לעומת עוצמת העילה, סבורני כי לא נפל פגם בהחלטת בית המשפט קמא. בית המשפט קמא הורה אף על הכנת תסקירי מעצר בעניינם של המשיבים כאשר המשיבים 1, 3 ו-4 סירבו לשתף פעולה עם שירות המבחן ולא ניתנו תסקירים בעניינם ואף דבר זה מחזק את המסקנה בדבר מסוכנותם. לפיכך, בהינתן מקבילית הכוחות האמורה, לא היה מנוס אלא להורות על מעצרם עד תום ההליכים.

בכל הנוגע למשיב 2, ערך בית המשפט קמא את האיזון הנדרש ועל אף קיומו של תסקיר שלא המליץ על מעצר בפיקוח אלקטרוני, שיקלל בית המשפט את הדברים והורה על מעצרו בפיקוח אלקטרוני, בין היתר לאור היעדר עבר פלילי.

בנסיבות אלה, סבורני כי לא נפלה שגגה בהחלטת בית המשפט קמא.

עם זאת, ככל שהמודיעה לא תתייצב לעדות במשפט, הרי ששמורה להגנה האפשרות להגיש בקשה לעיון חוזר בעילה של שינוי נסיבות.

בכפוף לאמור לעיל, הערר נדחה.

השב"ס יאפשר לעוררים הכנסת ציוד אישי בהתאם לנהלים לרבות במעברים.

ניתנה והודעה היום כ"ט כסלו תשע"ח, 17/12/2017 במעמד הנוכחים.

עמי קובו, שופט